

Arrest

**nr. 340 703 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ONGHENA
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ONGHENA. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die verklaart over de Bengalese nationaliteit te beschikken, diende op 2 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 14 november 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 6 december 2024 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 18 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Dhaka.

Als kind werd u misbruikt, voornamelijk door de beste vriend van uw nonkel. In 2015 ontmoette u uw nu ex-man. In juni 2016 trouwde u met hem. In datzelfde jaar uitte uw ex-man voor de eerste keer verbale agressie ten opzichte van u. In 2017 sloeg hij u voor de eerste keer. Tijdens deze periode leefde u op afwisselende verblijfplaatsen bij uw broer en uw man. Zo kon u zich makkelijker verplaatsen naar uw werk vanuit de verblijfplaats van uw broer. Hierdoor ontstonden er opnieuw frustraties in de relatie met uw ex-man. In 2019 scheidde u met uw ex-man waarna de relatie met uw broer verzuurde omdat hij u de schuld gaf van de scheiding. In 2020 verloor u uw job en verbleef u samen met uw broer. In 2021 leefde u in een huurhuis, maar moest u beschikken omdat de huurbaas niet wilde dat er een gescheiden vrouw leefde in zijn huis waarna u terug verbleef met uw broer. In 2022 was de echtgenote van uw broer zwanger waardoor u niet meer bij hem kon verblijven. Als gescheiden alleenstaande vrouw vond u geen woonplaats waarna uw moeder een verblijf bij uw tante regelde.

Daarnaast zijn er twee incidenten die gebeurden. Het eerste incident vond plaats in 2017 toen uw nachtkleed met een stok werd opgetild vanuit een aangrenzende kamer. De politie kwam langs en controleerde het aangrenzende gebouw. Het tweede incident vond plaats in 2021 toen u ging joggen. Een oudere man had kritiek op de kleren die u droeg. U ging naar de politie, maar deze wezen uw aanklacht af omdat u niet genoeg informatie kon geven.

Uw ouders verblijven momenteel in België en aangezien u veel stress ondervond door uw verblijfssituatie sponsorden zij in 2022 een reis naar België zodat u hen kon bezoeken. Het initiële plan was dat u na drie weken verblijf in België zou terugkeren naar Bangladesh, maar u kreeg een melding dat uw job in Bangladesh werd stopgezet. Als gescheiden alleenstaande vrouw zou u niet kunnen terugkeren naar Bangladesh.

U kwam aan in België op 20 juli 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 november 2023. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uw originele geboorteakte, kopie huwelijksakte, originele kennisgeving echtscheiding, originele notariële akte echtscheiding, kopie opzeggingsbrief, kopie Facebookpost, kopie verklaringen personen, kopie eigen verklaring, kopie informatie artikels Bangladesh, kopie Belgische documenten, een foto van uw blessure, kopie reistickets, kopie familiegeschiedenis, een opname van een Facebookgesprek met uw vader en een USB stick.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhevige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U wist uw vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken, noch kunt u een nood aan subsidiaire bescherming aantonen.

Omtrent uw echtscheiding kan het CGVS aanvaarden dat deze heeft plaatsgevonden. Echter blijkt nergens uit de neergelegde documenten (kennisgeving echtscheiding, notariële akte scheiding) dat u omwille van geweld het huwelijk heeft stopgezet (CGVS, p. 9). Zo blijkt uit de documenten dat u gescheiden bent onder de procedure van Talak-E-Tafwise, een scheidingsprocedure waar de macht van de echtscheiding gedelegeerd is aan de vrouw (zie toegevoegde informatie - blauwe map). Uit de toegevoegde informatie blijkt dat buiten geweld in het huwelijk u als vrouw het recht heeft om een scheiding aan te vragen omwille van meerdere redenen. Zo moet uw man instaan voor zijn eigen inkomsten en zijn vrouw onderhouden en een respectabel leven geven (zie blauwe map). U sprak zelf over het gegeven dat u meer verdiende dan uw ex-man en u tijdens de gehele periode van uw huwelijk geen klein deel, maar een groot deel bijdroeg aan de huishoudelijke uitgaven (CGVS, p. 14-15) waardoor deze scheidingsgrond eveneens geldig kan zijn. Dat u omtrent de moeilijkheden in uw huwelijk geen woord vertelde in uw voorbereidend interview (Zie vragenlijst

CGVS, 8 november 2023, vraag 3) versterkt dan ook deze vaststelling. Dat u niet over uw scheiding kon praten omdat dit emoties en slechte herinneringen opwekt (CGVS, p. 8) is geen verschoning. Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaanvraag.

Wat er ook van zij, mocht u toch gescheiden zijn omwille van geweld dat plaatsvond in het huwelijk, merkt het CGVS op dat deze situatie afgelopen is. Zo bevestigde u dat na de scheiding u geen contact meer had met uw man (CGVS, p. 10) en u zich doorheen uw verklaringen voornamelijk baseert op het feit dat u een alleenstaande vrouw bent.

Het CGVS acht echter een terugkeer naar Bangladesh als alleenstaande vrouw voor u mogelijk.

Ten eerste ondermijnt uw laattijdige aanvraag tot internationale bescherming dan ook uw vrees. Zo kwam u aan in België op 20 juli 2022, maar diende u pas op 2 november 2023 uw verzoek in. Hiernaar gevraagd blijkt uit uw verklaringen en uw neergelegde Belgische documenten dat u eerder familiehereniging aanvroeg, maar dit werd afgewezen in november 2023 (CGVS, p. 20). Het is pas wanneer uw oranje kaart werd afgenomen dat u besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 20). Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Des te meer omdat u aanvraag tot familiehereniging u er niet van weerhoudt om eveneens een asielaanvraag in te dienen. Het spreekt voor zich dat deze vaststelling uw vrees in ernstige mate ondergraaft. Des te meer omdat u zelf te kennen gaf dat u naar België kwam om uw ouders te bezoeken en het plan was om na drie weken terug te keren naar Bangladesh en u sedert 2019 reeds gescheiden was (CGVS, p. 5-6).

Ten tweede bent u een opgeleide vrouw die al eerder verschillende jobs uitoefende in Bangladesh. Zo studeerde u af aan de middelbare school en begon u aan een bacheloropleiding aan de universiteit die werd stopgezet wegens financiële redenen (CGVS, p. 3). U was als vrouw zeer actief in het gemeenschapsleven. U nam deel aan clubs (zoals een debatclub) en had meerdere hobby's (CGVS, p. 3). Nadat uw opleiding in 2013 werd stopgezet haalde u een diploma grafisch design (CGVS, p. 3). Deze zaken zijn dan ook indicaties voor uw opleidingsniveau en zelfredzaamheid. Eveneens in België werkt u en haalde u een diploma banketbakker (CGVS, p. 19) wat opnieuw een indicatie is voor uw zelfredzaamheid. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u op verschillende momenten doorheen uw leven in Bangladesh de mogelijkheid had om jobs uit te voeren. Zo vond u in 2015 uw eerste job, en sprak u in 2017, 2019 en 2020 eveneens over uw job (CGVS, p. 3, 5, 10). Tijdens uw job zou u dan ook financieel onafhankelijk zijn (CGVS, p. 11) en benoemt u verschillende keren dat u meer verdiende dan uw man (CGVS, p. 14-15) wat wijst op financiële zelfredzaamheid. Bovendien verklaarde u geen alimentatie te willen ontvangen na de scheiding (CGVS, p. 10) wat opnieuw een indicatie is van deze zelfredzaamheid. Dat na corona het moeilijker voor u zou zijn om een job te vinden in Bangladesh (CGVS, p. 19) is geen afdoende verklaring. Niets wijst erop dat u bij een terugkeer naar Bangladesh geen job zou kunnen vinden. Naast de vrees om geen job te vinden, heeft u de angst om geen verblijfplaats te vinden bij een terugkeer naar Bangladesh (CGVS, p. 18). U was echter steeds in staat om een verblijfplaats te vinden. U leefde verschillende periodes in uw leven bij uw broer (zie infra), huurde in 2021 een huis of verbleef bij uw tante (CGVS, p. 6). Het huurhuis moest u echter opzeggen omdat de huurbaas erachter kwam dat u een gescheiden vrouw was (CGVS, p. 6). Een verklaring die u op geen enkele manier aantoont waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Omtrent huisvesting verklaarde u dat uw moeder een appartement kocht in Bangladesh (CGVS, p. 6) wat bij een terugkeer eveneens kan dienen als verblijfplaats.

Ten derde is het aannemelijk dat u steun kunt vinden binnen uw sociaal netwerk ondanks uw tegenwerpingen. U beweert immers dat de relatie met uw broer, die nog verblijft in Bangladesh (CGVS, p. 12), niet goed is. Sinds de kindertijd was jullie relatie al moeilijk, maar vandaag de dag zou deze vervreemd zijn (CGVS, p. 2). Ondanks uw verklaringen dat jullie relatie sinds kind af aan moeilijk is valt op in uw verklaringen dat u het merendeel van uw leven samen met hem leefde (CGVS, p. 4, 5, 10, 13) wat jullie slechte relatie op zich relativeert. Helemaal bevreemdend is dat u verklaarde dat de ruzie tussen u en uw broer plaatsvond in 2018, maar jullie nadien nog samen leefden (CGVS, p. 4, 5, 10) waardoor hier maar weinig geloof aan kan worden gehecht. Des te meer omdat na een ruzie met uw ex-man, uw broer u opnieuw in huis nam (CGVS, p. 13) en u uitgenodigd was op zijn huwelijk in 2021 (CGVS, p. 14). Dat u hierin

maar een minimale rol speelde (CGVS, p. 14) is niets meer dan een blote bewering. Bovendien kan u ook niet verklaren waarom uw broer na u eerst te steunen in de relatie met uw ex-man (zo luisterde hij naar alles wat u zei), plots zijn kant koos (CGVS, p. 13-14). Hiernaar gevraagd gaf u te kennen dit niet te weten (CGVS, p. 14). Deze scheiding vond echter plaats in 2019, maar toch leefde u in 2020 en 2022 opnieuw samen met uw broer (CGVS, p. 5-6) wat de slechte relatie tussen jullie beiden relativeert. Hij zou niet met u praten of u willen zien, maar dit is dan ook niets meer dan een blote bewering (CGVS, p. 6). Een ander element wat de door u verklaarde slechte relatie met uw broer opnieuw nuanceert is dat u hem, ondanks u verklaarde geen contact met hem te hebben, via de telefoon van uw moeder feliciteerde met de geboorte van zijn dochter (CGVS, p. 12). Wat er ook van zij, u kan de door u verklaarde slechte relatie met uw broer op geen enkele manier aantonen waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. U legt enkel verklaringen van uzelf en uw vrienden neer waarin de slechte relatie met uw broer wordt beschreven. Deze zijn dan ook louter subjectief en hebben geen enkele bewijswaarde.

Verder kan u ook rekenen op financiële steun van uw netwerk. Zo steunde uw ouders u reeds financieel tijdens de coronaperiode (CGVS, p. 11) en uw periode in België (Verklaring DVZ, 8 november 2023, vraag 28, 30, p. 11). Uit niets blijkt dat zij dat vandaag de dag niet meer zouden kunnen doen. Tot slot heeft u ook nog familie in Bangladesh in de vorm van tantes en nonkels waarmee u in contact bent (CGVS, p. 17) die u eveneens zouden kunnen ondersteunen.

Door dit alles acht het CGVS een terugkeer als alleenstaande vrouw naar Bangladesh dan ook mogelijk. De twee incidenten die u vermeldde, waar uw nachtkleed werd opgetild met een stok en uw belaging tijdens het joggen omtrent uw kledij (CGVS, p. 4, 6) zijn op zich staande gebeurtenissen waar geen sprake is van systematische vervolging. Bovendien kon u in deze twee incidenten steeds rekenen op de medewerking van uw autoriteiten, dat bij het tweede incident de politie uw aanklacht niet kon noteren omdat u niet veel informatie kon geven is dan ook louter een politionele procedure (CGVS, p. 4, 6). Wat er ook van zij, u kan deze incidenten op geen enkele manier aantonen. Omtrent het probleem met de stok en uw nachtkleed legde u een klacht neer bij de politie, maar hield u deze niet bij (CGVS, p. 4). Betreffende het probleem tijdens het joggen heeft u dit gepost op sociale media. De bewijswaarde van een Facebookpost is eerder relatief aangezien iedereen hier zomaar zaken op kan publiceren.

Omtrent het misbruik dat u meemaakte als kind merkt het CGVS op dat dit reeds een zeer lange tijd geleden heeft plaatsgevonden waardoor hieromtrent geen vrees kan worden vastgesteld. U verklaarde dat het niet meer gebeurde sinds 2004 (CGVS, p. 16). U gevraagd waarom dit de dag van vandaag nog steeds een probleem vormt zei dat de vriend van uw nonkel nu u alleen bent u mogelijks zou kunnen aanvallen (CGVS, p. 16), een loutere veronderstelling.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kennisgeving van uw echtscheiding, de notariële akte scheiding, uw facebookpost, de verklaringen van personen en uw eigen verklaringen en de Belgische documenten werden hierboven reeds besproken. Uw paspoort en geboorteakte ondersteunen louter uw identiteit. Op eenzelfde manier ondersteunt uw huwelijksakte enkel uw huwelijk. De opzeggingsbrief van uw job is louter een kopie dat steeds onderhevig kan zijn aan knip en plakwerk. Daarnaast blijkt uit de toegevoegde informatie dat allerlei Bengaalse documenten kunnen vervalst worden wat de bewijswaarde van Bengaalse documenten relativeert. Wat er ook van zij, de opzeggingsbrief is dan ook louter een momentopname en is niet in staat om aan te tonen dat u geen job meer zou vinden in Bangladesh. De neergelegde nieuwsartikelen geven louter landeninformatie over Bangladesh waarvan het CGVS op de hoogte is. De foto van de blessure en het opgenomen facebookgesprek met uw vader kan niet bewijzen dat uw ex man u sloeg. Zo toont de foto louter uzelf met een wonde, maar kan dit niet aantonen dat u deze opliep door het geweld toegebracht door uw ex man. Omtrent het opgenomen Facebookgesprek is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan in welke omstandigheden dit werd opgesteld. Zo kan dit steeds geënceneerd worden. De reistickets ondersteunen louter uw reisweg, niet uw problemen. De door u opgestelde familiegeschiedenis voegt niets toe aan de beoordeling van uw dossier, het geeft louter een overzicht van de verblijfplaatsen van uw familie. Het merendeel van de documenten op de USB stick werden reeds bezorgd op het persoonlijk onderhoud. Enkele documenten op de USB stick konden niet geopend worden (zie groene map).

Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

U brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul), van de artikelen 48/3, 48/5 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing van het CGVS berust op een onjuiste en onzorgvuldige beoordeling van haar asielrelaas en dat daarbij de genderdimensie van haar vrees onvoldoende in rekening werd gebracht. Zij stelt dat zij bij terugkeer naar Bangladesh een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar hoedanigheid als vrouw die reeds meermaals slachtoffer werd van seksueel, huiselijk en gendergerelateerd geweld.

Zij wijst erop dat zij als kind herhaaldelijk seksueel werd misbruikt door verschillende mannen uit haar directe omgeving. Dit langdurig misbruik, gecombineerd met reacties uit haar familiale omgeving waarbij de schuld impliciet bij haar werd gelegd, heeft geleid tot trauma en angst en blijvende psychische kwetsbaarheid.

Daarnaast werd zij tijdens haar huwelijk slachtoffer van huiselijk geweld door haar ex-echtgenoot, hetgeen uiteindelijk leidde tot een echtscheiding. Verzoekster betoogt dat het CGVS ten onrechte twijfels heeft geuit bij de geloofwaardigheid van haar verklaringen omdat zij het huiselijk geweld niet heeft vermeld tijdens het eerste, korte interview bij de DVZ. Volgens haar wordt dit verzuim verschoond door het feit dat zij het bijzonder moeilijk heeft om over dit onderwerp te spreken, mede gelet op eerdere negatieve en minimaliserende reacties uit haar omgeving, waarbij zij niet werd geloofd en haar werd voorgehouden dat huiselijk geweld bij een huwelijk zou horen. Daarnaast benadrukt zij dat het eerste interview werd afgenomen door een man, en dat zij toen uitdrukkelijk had aangegeven dat zij bij het CGVS wilde gehoord worden door een vrouw omdat zij zich dan meer op haar gemak zou voelen. Dit verklaart volgens haar waarom zij niet alles durfde te vertellen tijdens haar gehoor bij de DVZ. Zij heeft dit nadien rechtgezet door bij het CGVS duidelijk aan te geven dat zij bijkomende elementen wenste toe te voegen. Zij stelt dat dit zogenaamd “laattijdig” vermelden niet kan worden gelijkgesteld met ongeloofwaardigheid. Verzoekster verwijst naar internationale studies waaruit blijkt dat slachtoffers van seksueel en gendergerelateerd geweld vaak pas in een latere fase over dergelijke feiten kunnen spreken, dit omwille van diverse factoren zoals angst, stigmatisering, schaamte, wantrouwen in de instanties of psychische gevolgen zoals posttraumatische stress. Zij verwijst tevens naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) inzake de toepassing van het voordeel van de twijfel, waaruit volgt dat zelfs eerder valse verklaringen

niet beletten dat een verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd wanneer deze verklaringen nadien worden toegelicht en ingetrokken.

Daar waar het CGVS stelt dat de door haar voorgelegde foto staft dat haar verwondingen het gevolg zijn van geweld door haar ex-man, voert verzoekster aan dat in gevallen van huiselijk geweld bewijsvoering per definitie moeilijk is, aangezien dergelijk geweld zich doorgaans in de privésfeer afspeelt en er geen getuigen aanwezig zijn. Dat zij wel zou geloofd worden indien het huiselijk geweld in de echtscheidingsprocedure was vermeld, houdt volgens verzoekster geen steek aangezien in dat geval het evenzeer gebaseerd zou zijn geweest op haar eigen verklaringen. Daarnaast benadrukt verzoekster dat de reactie van haar familie – en volgens haar ook de houding van het CGVS – heeft geleid tot secundaire victimisatie. Zij acht het onbegrijpelijk dat het CGVS suggereert dat zij om andere redenen dan het huiselijk geweld zou zijn gescheiden. In dat verband betwist zij ook de stelling dat zij bij haar broer terecht zou kunnen. Ten slotte voert zij aan dat, hoewel het huwelijk formeel is beëindigd, het onderliggende patroon van geweld en de maatschappelijke minimalisering ervan kenmerkend zijn voor de Bengaalse context, zoals blijkt uit landeninformatie. Zij acht het reëel dat zij bij terugkeer opnieuw slachtoffer wordt van geweld, zeker nu haar familie haar als alleenstaande vrouw zal dwingen opnieuw te huwen.

Verzoekster wijst er tevens op dat zij heeft aangehaald in haar eigen slaapkamer en in haar eigen bed door een onbekende te zijn ontkleed en dat zij tijdens het joggen nageroepen en bekritiseerd werd omwille van haar vermeend ongepaste kledij. Zij benadrukt dat zij hierover reeds op 1 november 2021 een bericht op Facebook plaatste, zodat het volgens haar absurd is te suggereren dat dit incident in scène zou zijn gezet met het oog op een latere asielaanvraag.

Verzoekster verwijt de verwerende partij dat de verschillende door haar aangehaalde incidenten afzonderlijk worden beoordeeld, terwijl net hun samenloop en opeenstapeling aanleiding hebben gegeven tot haar vrees. Zij verwijst naar rechtspraak waaruit blijkt dat langdurige en voortdurende discriminaties, zelfs indien sommige feiten op zichzelf genomen onbelangrijk zijn, kunnen maken dat het voor een verzoeker onmogelijk is om nog langer in een land te blijven.

Daarnaast benadrukt zij dat het feit dat zij in het verleden reeds slachtoffer werd van vervolging een duidelijke aanwijzing vormt dat haar vrees voor de toekomst gegrond is, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Een hernieuwde blootstelling aan gendergerelateerd geweld zou volgens verzoekster een nieuwe vervolging uitmaken. Zij wijst op het subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging, en benadrukt dat ondanks het feit dat sommige gebeurtenissen lang geleden plaatsvonden, zij hierdoor nog steeds getraumatiseerd is en een diepgewortelde angst heeft om opnieuw slachtoffer te worden.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat gendergerelateerd geweld in Bangladesh wijdverspreid is, en dit aantoont dat het risico op vervolging in de toekomst zeer groot is. In dit verband verwijst zij naar en citeert zij uit EUAA, "*Country Focus: Bangladesh*" van juli 2024 en UN Women "*Baseline Study Report: Combatting Gender-Based Violence (CGBV) Project in Bangladesh*" van december 2019.

3.3. Voorts betoogt verzoekster dat zij in Bangladesh geen effectieve staatsbescherming kon genieten tegen het seksueel, huiselijk en gendergerelateerd geweld waarvan zij slachtoffer werd. Zij benadrukt dat het feit dat zij – behalve bij twee incidenten in 2017 en 2021 – geen klacht indiende bij de politie, haar niet kan worden tegengeworpen. Zij voert aan dat slachtoffers van gendergerelateerd geweld vaak geen aangifte doen wegens stigma en schaamte, en dat dit des te meer geldt wanneer het slachtoffer de dader persoonlijk kent. Zij wijst erop dat er in haar geval ook barrières waren, met name haar familie die het geweld minimaliseerde, een samenleving waar huiselijk geweld wordt genormaliseerd en instanties die systematisch inadequaat reageren op dergelijke klachten. Verder betoogt zij dat, onder verwijzing naar voormeld EUAA-rapport, het in Bangladesh eerder ongebruikelijk is om voor gendergerelateerd geweld een klacht in te dienen bij de politie en dat, hoewel Bangladesh wetgevende initiatieven heeft genomen de implementatie in de praktijk ondermaats is. Zij besluit dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van effectieve nationale bescherming voor slachtoffers van gendergerelateerd geweld.

3.4. Verzoekster betwist dat haar vermeende zelfredzaamheid afbreuk zou doen aan haar vrees voor geweld. Zij benadrukt dat zelfredzame vrouwen niet minder vaak slachtoffer worden van gendergerelateerd geweld. Het CGVS zou haar profiel bovendien overdreven hebben voorgesteld als dat van een "opgeleide vrouw", terwijl zij geen bachelorsdiploma behaalde. Een hogere opleiding of werkervaring biedt volgens haar geen bescherming tegen huiselijk of ander gendergerelateerd geweld. Zij stelt dat haar weigering om alimentatie te vragen na de echtscheiding geen bewijs van financiële onafhankelijkheid betreft, maar louter een uiting van haar wens om zo snel mogelijk los te komen van haar gewelddadige ex-man en elk contact te vermijden. Verder voert zij aan dat haar eventuele zelfredzaamheid niets verandert aan de structurele discriminatie van (alleenstaande) vrouwen in Bangladesh, alwaar gescheiden vrouwen zonder mannelijke bescherming gestigmatiseerd worden.

Onder verwijzing naar landeninformatie wijst verzoekster erop dat het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om werk te vinden. Zelfs indien zij werk zou vinden, zou zij blootgesteld blijven aan pesterijen, beledigingen en mogelijk geweld. In het verleden moest zij reeds meerdere jobs verlaten wegens ongepast gedrag van collega's en leidinggevenden.

Verzoekster stelt dat het voor haar eveneens zeer moeilijk zal zijn om een woning te vinden. Zij moest eerder een huurwoning verlaten omdat zij een gescheiden vrouw was, zelfs al stond het huurcontract op naam van haar broer. Het huis van haar moeder biedt geen oplossing, aangezien haar broer daar met zijn gezin woont, haar duidelijk niet meer wenst en er bovendien geen plaats is.

Verzoekster vreest dat haar situatie verder zal verslechteren door een toename van islamitisch extremisme in Bangladesh, waarbij vrouwen vaak de eerste slachtoffers zijn van verstrengde sociale normen en repressieve gedragingen.

Zij betwist voorts uitdrukkelijk de stelling dat zij in Bangladesh over een ondersteunend sociaal netwerk beschikt. Haar ouders en partner verblijven in België. Het beperkte contact met haar broer is volgens haar louter beleefd en kan niet worden geïnterpreteerd als verzoening of daadwerkelijke steun. De tante met wie zij contact heeft woont in een klein appartement, en haar echtgenoot heeft duidelijk gemaakt dat verzoekster daar niet welkom is. Verder is er geen contact meer met de familie langs vaderszijde sinds zij het seksueel misbruik als kind bekendmaakte. Andere familieleden probeerden haar reeds eerder uit te huwelijken om hun verantwoordelijkheid voor haar te ontlopen. Zij vreest bij terugkeer opnieuw onder druk te worden gezet tot een gedwongen huwelijk.

3.5. Daar waar het CGVS verzoekster verwijt dat zij haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, voert verzoekster aan hier niet over te zijn bevraagd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij wijst er voorts op dat zij legaal in België verbleef en pas na een gesprek met een advocaat ontdekte dat zij als slachtoffer van gendergerelateerd geweld een verzoek om internationale bescherming kon indienen

3.6. Verzoekster besluit dat zij een gegronde vrees voor vervolging, met name om opnieuw slachtoffer te worden van seksueel, huishoudelijk en gendergerelateerd geweld, en om in Bangladesh geen woning of werk te kunnen vinden, terwijl zij zich niet tot de autoriteiten kan wenden wegens structurele barrières en een maatschappelijke context waarin geweld tegen vrouwen wordt geminimaliseerd.

3.7. Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

4. Aanvullende nota

4.1. Op 24 oktober 2025 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarbij zij een attest van psychologische opvolging d.d. 17 september 2025 voegt.

4.2. Op 5 november 2025 heeft verzoekster, overeenkomstig dezelfde bepaling, een tweede aanvullende nota overgemaakt aan de Raad, waarmee zij een "*psychologisch rapport ter ondersteuning van een asielaanvraag*" d.d. 3 november 2025 aan het dossier toevoegt.

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier

die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, omdat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Bangladesh een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt. Daartoe wordt in de bestreden beslissing overwogen dat (i) verzoekster weliswaar aantoonbaar gescheiden te zijn, doch dat niet kan blijken dat deze echtscheiding het gevolg was van huiselijk geweld, nu (a) de echtscheiding werd voltrokken overeenkomstig de *Talak-e-Tafwise*-procedure en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een vrouw omwille van diverse redenen, waaronder financiële motieven, de echtscheiding zelf kan aanvragen, en (b) verzoekster geen melding maakte van de moeilijkheden in haar huwelijk tijdens haar gehoor bij de DVZ; (ii) zelfs indien zou worden aangenomen dat er sprake was van geweld binnen het huwelijk, deze situatie beëindigd is aangezien verzoekster na de scheiding geen contact meer had met haar ex-echtgenoot en uit haar verklaringen blijkt dat zij haar vrees hoofdzakelijk steunt op het feit dat zij een alleenstaande vrouw is; (iii) verzoekster niet aannemelijk maakt een nood aan bescherming te hebben omwille van haar profiel als alleenstaande vrouw, daar (a) verzoeksters laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming, meer dan een jaar na haar aankomst in België en pas na de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees; (b) zij als ongepleide vrouw met werkervaring blijkt geeft van zelfredzaamheid en financiële onafhankelijkheid, zodat niet aannemelijk is dat zij bij terugkeer geen bestaansmiddelen zou kunnen verwerven; (c) zij in Bangladesh in het verleden steeds verblijfplaatsen kon vinden en er geen objectieve aanwijzingen zijn dat zij bij terugkeer geen huisvesting zou kunnen bekomen, temeer daar haar moeder er een appartement bezit; (c) verzoekster ondanks haar beweringen kan rekenen op steun van haar sociaal en familiaal netwerk, met name haar broer, tantes en nonkels, en haar ouders die haar reeds eerder financieel ondersteunden; (iv) de twee door verzoekster aangehaalde incidenten (het optillen van haar nachtkleed met een stok en belaging door een onbekende tijdens het joggen) op zichzelf staande feiten zijn die niet wijzen op een systematische vervolging, zij deze incidenten niet *afdoende* kan staven en uit haar verklaringen blijkt dat zij beroep kon doen op haar nationale autoriteiten; (v) het beweerde seksueel misbruik uit haar kindertijd dateert van vele jaren geleden en geen actuele vervolgingsvrees kan onderbouwen, aangezien zij verklaarde dat dit sinds 2004 niet meer is gebeurd; (vi) de door verzoekster neergelegde documenten niet van aard zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van haar vrees te herstellen, aangezien zij ofwel betrekking hebben op gegevens die niet betwist worden, ofwel een beperkte bewijswaarde hebben dan wel louter algemene landeninformatie bevatten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5.3. In de mate dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, haalt zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van

deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. In dit verband stelt de commissaris-generaal dat *“(n)a grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet (...) worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoekster legt per aanvullende nota een attest van psychologische opvolging neer waarin wordt gesteld dat zij sinds 27 mei 2025, en dus daags na het indienen van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal, maandelijks op consultatie gaat bij een psycholoog. Zij legt eveneens een Franstalig psychologisch rapport d.d. 3 november 2025, vergezeld van een vrije vertaling, voor. Uit dit verslag blijkt dat verzoekster lijdt aan gegeneraliseerde en sociale angst, prikkelbaarheid, emotionele overgevoeligheid, slaapstoornissen en nachtmerries, en dat zij symptomen van posttraumatische stressstoornis (PTSS) vertoont, waaronder herbelevingen en hypervigilantie. Het psychologisch verslag maakt echter niet concreet wat de impact van de geattesteerde symptomen op haar cognitieve mogelijkheden is of welke impact deze zouden hebben op haar deelname aan de asielprocedure. Het attest toont dan ook niet aan dat verzoekster dermate getraumatiseerd is dat zij niet in staat zou zijn om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten of dat er nog bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. In het verzoekschrift wordt bovendien de beoordeling van de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster niet bekritiseerd.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

5.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.5.1. Verzoekster verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Dhaka. Zij stelt dat zij als kind seksueel werd misbruikt door een vriend van haar nonkel (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 6 december 2024 (hierna: NPO CGVS), p. 2-3 en p. 16). Zij haalt tevens aan tijdens haar huwelijk het slachtoffer zijn geweest van huiselijk geweld door haar ex-echtgenoot, hetgeen leidde tot een echtscheiding (NPO CGVS, p. 4-5, p. 9-11 en p. 13). Daarnaast haalt zij aan dat zij in 2017, toen zij bij haar broer bleef overnachten, een onbekende vanuit een aangrenzende kamer haar nachtkleed met een stok had opgetild. Zij verklaarde dat zij de politie verwittigde en dat deze ter plaatse kwam en het aangrenzende gebouw controleerde maar de dader niet kon vinden (NPO CGVS, p. 4). Voorts haalt zij aan dat zij in 2021, tijdens het joggen, werd aangesproken door een oudere man die kritiek had op haar kledij (NPO, p. 6). Zij wendde zich tot de politie, maar haar klacht werd niet geregistreerd omdat zij onvoldoende gegevens over de betrokkene kon verstrekken (NPO CGVS, p. 6).

Verzoekster verklaart voorts dat haar relatie met haar broer na haar echtscheiding is verslechterd. Haar broer verweet haar schande over de familie te hebben gebracht (NPO, p. 5, p. 13). Voorts ondervond zij moeilijkheden om zelfstandig te wonen als gescheiden vrouw. Zo huurde zij in 2021 een woning, maar moest zij deze verlaten nadat de verhuurder vernam dat zij gescheiden was (NPO CGVS, p. 6). In 2022 kon zij niet langer bij haar broer verblijven omdat diens echtgenote zwanger was en hij aangaf haar verantwoordelijkheid niet langer te willen dragen, waarna zij tijdelijk bij een tante verbleef (NPO CGVS, p. 6). Verzoekster verklaart dat haar ouders inmiddels in België verblijven (NPO CGVS, p. 11-12). In 2022 financierden zij een reis naar België zodat zij hen kon bezoeken (NPO CGVS, p. 6 en p. 20). Oorspronkelijk was het de bedoeling dat zij na drie weken zou terugkeren naar Bangladesh (NPO CGVS, p. 6), maar zij ontving bericht dat zij ontslagen werd (NPO CGVS, p. 6). Zij stelt dat zij als gescheiden alleenstaande vrouw niet kan terugkeren naar Bangladesh (NPO CGVS, p. 6-7 en p. 18-19).

5.5.2. In het licht van de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bangladesh herinnert de Raad er vooreerst aan dat overeenkomstig artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat artikel 10, lid 1, d), van de richtlijn 2011/95/EU omzet, een *“bepaalde sociale groep”* wordt geacht te bestaan wanneer cumulatief is voldaan aan twee voorwaarden: (i) de leden van de groep vertonen een aangeboren kenmerk of hebben een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan worden gewijzigd, of delen een kenmerk dat zo fundamenteel is voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dat van hen niet

mag worden geëist dat zij dit opgeven, en (ii) deze groep heeft in het betrokken derde land een eigen identiteit omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, pt. 89).

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan. Het feit dat iemand een vrouw is, is immers een aangeboren kenmerk. Dit sluit niet uit dat vrouwen ook een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk kunnen delen, zoals bijvoorbeeld een ander aangeboren kenmerk, een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, zoals een bijzondere gezinssituatie, of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van de vrouwen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 42-43; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 49-50).

Wat betreft de tweede cumulatieve voorwaarde, wordt vastgesteld dat vrouwen door de directe omgeving als afwijkend kunnen worden beschouwd en kunnen worden erkend als personen met een eigen identiteit in die omgeving, met name ten gevolge van de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde wordt ook voldaan door vrouwen die een extra gemeenschappelijk kenmerk delen, wanneer de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden tot gevolg hebben dat deze vrouwen wegens dat gemeenschappelijke kenmerk door de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. Deze omgeving kan samenvallen met het gehele derde land van herkomst van verzoeker om internationale bescherming of kan meer beperkt zijn, bijvoorbeeld tot een deel van het grondgebied of van de bevolking van dat derde land (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 48-50; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 52-54).

Hoewel verder het behoren tot een bepaalde sociale groep moet worden geconstateerd los van de daden van vervolging, waarvan de leden van die groep in het land van herkomst het slachtoffer kunnen zijn, kan niettemin discriminatie of vervolging van personen die een gemeenschappelijk kenmerk delen een relevante factor zijn wanneer bij de controle of voldaan is aan de tweede identificatievoorwaarde, moet worden beoordeeld of de betrokken groep zich in het licht van de sociale, morele of juridische normen van het betrokken land van herkomst onderscheidt van de rest (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 55). Derhalve kunnen vrouwen als geheel worden geacht te behoren tot een "*bepaalde sociale groep*" wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 57). Naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen zowel vrouwen uit dat land in hun geheel evenals meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, worden geacht te behoren tot "*een bepaalde sociale groep*", wat een "grond van vervolging" kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 62).

Uit de beschikbare algemene landeninformatie, en in het bijzonder uit het EUAA-rapport "*Bangladesh: Country Focus*" van juli 2024, blijkt dat Bangladesh het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen (CEDAW) en het bijbehorende facultatieve protocol heeft ondertekend. Deze toetreding gebeurde evenwel met belangrijke voorbehouden, onder meer ten aanzien van bepalingen betreffende gelijke rechten en verantwoordelijkheden binnen het huwelijk en bij ontbinding ervan, omdat deze volgens de Bengaalse staat strijdig zouden zijn met de sharia.

De Bengaalse grondwet bepaalt dat de staat zich moet inspannen om gelijke kansen en participatie van vrouwen in alle domeinen van het nationale leven te waarborgen, en dat vrouwen gelijke rechten als mannen genieten in alle domeinen van de staat en van het openbare leven. Daarnaast zijn er verschillende wetten van kracht die specifieke vormen van geweld tegen vrouwen aanpakken, zoals onder meer huiselijk geweld ("*Domestic Violence Prevention and Protection Act*" van 2010), geweld met zuur ("*Acid Offence Control and Acid Crime Prevention Acts*" van 2002), en verkrachting, aanranding en seksuele intimidatie ("*Prevention of Oppression Against Women and Children Act*" van 2000).

Uit het EUAA-rapport blijkt voorts dat Bangladesh een uitgesproken patriarchale samenleving is, die wordt gekenmerkt door diepgewortelde sociale en culturele opvattingen en normen die mannen en vrouwen verschillende rollen en verantwoordelijkheden toekennen. Volgens de UN "*Gender Social Norms Index*", waarnaar het rapport verwijst, onderschrijft meer dan 99 % van de bevolking minstens één vooroordeel ten aanzien van vrouwen, dit als gevolg van normen die "*de rechten en capaciteiten van vrouwen onderwaarden*". Mannen worden beschouwd als de belangrijkste besluitvormers en kostwinners, terwijl vrouwen een ondergeschikte rol wordt toebedeeld en verantwoordelijk worden geacht voor het behoud van de familiale eer.

Bangladesh scoorde het hoogst van alle Zuid-Aziatische landen op de zogenaamde "*Gender Gap Index*", en stond in 2023 op de 59e plaats wereldwijd. Hoewel de leiders van de twee belangrijkste politieke partijen vrouwen waren en hoewel de Bengaalse grondwet vijftig (van de driehonderdvijftig) zetels voor vrouwen in het parlement garandeert, zijn vrouwen ondervertegenwoordigd in het politieke en openbare leven. Ook binnen de rechterlijke macht en het ambtelijk apparaat is het aandeel vrouwen beperkt. Op socio-economisch vlak blijkt dat vrouwen significant minder vertegenwoordigd zijn op de arbeidsmarkt. Hoewel vrouwen een

belangrijke rol spelen in sectoren zoals de kledingindustrie, bekleeden mannen doorgaans de leidinggevende en administratieve functies, en wordt melding gemaakt van loonongelijkheid en seksuele intimidatie op de werkvloer. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat ook het personen- en familierecht, dat mede gebaseerd is op religieuze normen, een impact heeft op de rechtspositie van vrouwen. Zo erven vrouwen onder islamitisch erfrecht in beginsel de helft van wat mannen in gelijke situaties erven, terwijl onder het hindoe-erfrecht dochters in principe geen wettelijk erfrecht hebben tenzij bij testament voorzien.

Geweld tegen vrouwen komt in Bangladesh op ruime schaal voor en bereikt er, volgens verschillende door de EUAA geraadpleegde bronnen, "alarterende" niveaus. Uit het rapport blijkt dat seksueel en gendergerelateerd geweld, waaronder huiselijk geweld, verkrachting, bruidsschatgerelateerd geweld, kind- en gedwongen huwelijken en seksuele intimidatie, wijdverspreid is. Er wordt tevens melding gemaakt van een maatschappelijke normalisering van gedragingen zoals stalking, seksuele intimidatie en verkrachting. De landeninformatie maakt ook gewag van onderrapportering van het geweld tegen vrouwen, omwille van onder meer schaamte, stigmatisering, en een "cultuur van stilzwijgen". Huiselijk geweld blijkt een van de meest ondergerapporteerde vormen van geweld in Bangladesh. Wat verkrachting betreft, wordt in het rapport melding gemaakt van een aanzienlijk aantal geregistreerde feiten, terwijl tevens wordt gewezen op onderrapportering en stigmatisering van slachtoffers. Seksuele intimidatie zou alomtegenwoordig zijn in de Bengaalse samenleving, zowel in het openbaar vervoer als op straat of op de werkplek, met name in textiel fabrieken, maar ook op universiteiten en in studentenhuizen. Hoewel het aantal zuuraanvallen de afgelopen twintig jaar is afgenomen, wordt dergelijke incidenten nog steeds gemeld en vormen vrouwen de meerderheid van de slachtoffers (EUAA "Bangladesh: Country Focus" van juli 2024, p. 73-82).

Gelet op het voorgaande kan worden vastgesteld dat vrouwen in Bangladesh, op grond van hun geslacht, een aangeboren kenmerk delen dat niet kan worden gewijzigd, zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet is voldaan. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat vrouwen in Bangladesh, in het licht van de geldende sociale, culturele en deels religieus geïnspireerde normen, een onderscheiden positie innemen binnen de Bengaalse maatschappij. Derhalve kan worden aangenomen dat vrouwen in Bangladesh kunnen worden beschouwd als behorend tot een "bepaalde sociale groep". Dit impliceert evenwel niet dat elke vrouw in Bangladesh louter omwille van haar geslacht een gegronde vrees voor vervolging heeft. De Raad benadrukt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er immers niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. Verzoekster moet, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dan ook aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een systematische of veralgemeende vervolging van vrouwen als zodanig waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van huiselijk, seksueel of gendergerelateerd geweld en discriminatie. Evenmin kan blijken dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van alleenstaande/gescheiden vrouwen in Bangladesh. Het loutere verwijzen naar het feit een (alleenstaande/gescheiden) vrouw te zijn en hierbij te verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat geweld tegen vrouwen in Bangladesh veelvuldig voorkomt volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in Bangladesh werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoekster moet daarbij op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

5.5.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen ter terechtzitting besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

5.5.3.1. In eerste instantie benadrukt de Raad dat verzoeksters gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Zo wordt samen met de commissaris-generaal opgemerkt dat verzoeksters beschermingsverzoek laattijdig werd ingediend:

"Ten eerste ondermijnt uw laattijdige aanvraag tot internationale bescherming dan ook uw vrees. Zo kwam u aan in België op 20 juli 2022, maar diende u pas op 2 november 2023 uw verzoek in. Hiernaar gevraagd blijkt uit uw verklaringen en uw neergelegde Belgische documenten dat u eerder familiehereniging aanvroeg, maar dit werd afgewezen in november 2023 (CGVS, p. 20). Het is pas wanneer uw oranje kaart werd afgenomen dat u besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 20). Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Des te meer omdat uw aanvraag tot familiehereniging u er niet van weerhoudt om eveneens een asielaanvraag in te dienen. Het spreekt voor zich dat deze vaststelling uw vrees in ernstige mate ondergraaft. Des te meer omdat u zelf te kennen gaf dat u

naar België kwam om uw ouders te bezoeken en het plan was om na drie weken terug te keren naar Bangladesh en u sedert 2019 reeds gescheiden was (CGVS, p. 5-6)."

Waar verzoekster stelt dat zij niet op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming in te dienen als slachtoffer van gendergerelateerd geweld en zij wijst op haar de aanvraag voor gezinshereniging die zij deed, werpt zij geenszins een ander licht op de motieven van de bestreden beslissing. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar initiële intentie bij aankomst in België niet was ingegeven door een dringende nood aan internationale bescherming, maar veeleer door familiale overwegingen, waarbij zij zelfs aangaf het voornemen te hebben om na drie weken terug te keren naar Bangladesh. De Raad wijst er bovendien op dat onbekendheid met de asielprocedure op zich geen afdoende verklaring vormt voor een dermate aanzienlijke vertraging van meer dan een jaar tussen verzoeksters aankomst in België en het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Van een persoon die stelt een gegronde vrees te koesteren voor vervolging (of een reëel risico te lopen op ernstige schade), kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, informeert over de beschikbare beschermingsmechanismen in het gastland en zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoekster kennelijk wel in staat was zich te informeren over de voorwaarden en modaliteiten van de gezinsherenigingsprocedure, doch zich niet zou informeren over de mogelijkheid om internationale bescherming te verzoeken, terwijl zij zich reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied bevond en toegang had tot juridische en administratieve bijstand, toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dat verzoekster bovendien pas tot het indienen van een beschermingsverzoek overging nadat haar verblijfsrecht in het kader van de gezinsherenigingsprocedure een einde nam en haar tijdelijke verblijfsdocument werd ingetrokken, ondersteunt de vaststelling dat het verzoek om internationale bescherming niet werd ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging, maar eerder door het wegvallen van de mogelijkheid om verblijfsrecht te bekomen teneinde zich bij de gezinshereniger te voegen. De Raad wijst erop dat de houding van de verzoekster zodoende niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging en de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees relativeert.

5.5.5. In zoverre verzoekster aanvoert dat het CGVS ten onrechte twijfels heeft geuit bij de geloofwaardigheid van haar verklaringen omdat zij het huiselijk geweld niet heeft vermeld tijdens het eerste, korte interview bij de DVZ, treedt de Raad de commissaris-generaal bij daar waar zij stelt dat *"(v)an een verzoeker om internationale bescherming (...) redelijkerwijze (mag) worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas."*

De Raad heeft begrip voor het gegeven dat het bespreken van traumatische ervaringen emotioneel belastend kan zijn. Eveneens kan worden aangenomen dat verzoekster zich, gelet op de aard van de aangevoerde feiten, mogelijk meer op haar gemak voelde bij een vrouwelijke dan bij een mannelijke interviewer, zoals verzoekster aanvoert. Dit alles neemt evenwel niet weg dat redelijkerwijze van een verzoekster om internationale bescherming die de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat zij alle nodige feiten en relevante elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming voor de asielinstanties aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst, en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op haar de verplichting rust om haar volle medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van verzoekster werd niet verwacht dat zij reeds tijdens het gehoor bij de DVZ een uitvoerig of gedetailleerd relaas zou uiteenzetten, doch wel dat zij minstens melding zou maken van het feit dat haar echtscheiding verband hield met beweerd huiselijk geweld, nu dit een kernaspect vormt van de door haar aangevoerde vrees voor vervolging. Het volledig uitblijven van enige verwijzing naar dit element kan, zelfs rekening houdend met voormelde omstandigheden, niet zonder worden vergoelijkt. Dit klemmt des te meer nu verzoekster het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming tracht te verschonen door erop te wijzen dat zij pas na een gesprek met een advocaat begreep dat zij als slachtoffer van gendergerelateerd geweld een verzoek om internationale bescherming kon indienen (verzoekschrift, p. 30). In de door verzoekster geschetste omstandigheden dient dan ook te worden aangenomen dat zij zich aldus bewust was of behoorde te zijn van het belang van het beweerde huiselijk geweld voor haar beschermingsverzoek, en mocht des te meer worden verwacht dat zij dit huiselijk geweld, zo dit in haar hoofde daadwerkelijk een nood aan bescherming met zich zou meebrengen, eerder in haar procedure zou hebben vermeld.

Verzoekster verwijst naar internationale studies waaruit blijkt dat slachtoffers van seksueel en gendergerelateerd geweld vaak pas in een latere fase over dergelijke feiten kunnen spreken, doch zij laat na concreet te duiden dat hiervan sprake zou zijn geweest in haar geval. Uit het door haar voorgelegd psychologisch verslag van 3 november 2025 kan alleszins niet blijken dat er in hoofde van verzoekster sprake was van “*traumagerelateerd zwijgen*” tijdens haar gehoor bij de DVZ zoals zij thans voorhoudt.

Daar waar verzoekster zich beroept op het arrest van het Hof van Justitie van 30 maart 2023, C-756/21, waarin wordt geoordeeld dat eerdere valse verklaringen niet automatisch beletten dat een verzoeker, in het kader van artikel 4, lid 5, van Richtlijn 2011/95/EU, alsnog het voordeel van de twijfel kan genieten, merkt de Raad dat de situatie die in dat arrest aan de orde was, verschilt van het voorliggende geval. *In casu* gaat het niet om het afleggen van een aantoonbaar valse verklaring die later werd ingetrokken of rechtgezet, maar om het in het geheel niet vermelden van een kernaspect van het asielrelaas, met name het beweerde huiselijk geweld dat volgens verzoekster de aanleiding vormde voor haar echtscheiding en een essentieel element uitmaakt van haar vervolgingsvrees

In zoverre verzoekster aan de hand van het door per aanvullende nota neergelegd psychologisch rapport van 3 november 2025 tracht aan te tonen dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld vanwege haar ex-echtgenoot, stipt de Raad vooreerst aan dat dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de door verzoekster genoemde problemen of vrees. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij of zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, hetgeen *in casu* ook blijkt uit het bijgebrachte verslag. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op verzoeksters verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Voor zover er geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen verbaal en fysiek mishandeld te zijn geweest voor haar ex-echtgenoot, treedt de Raad de commissaris-generaal bij daar waar zij motiveert dat verzoekster niet aantoont dat zij actueel een persoonlijke vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Bangladesh als gevolg van het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer is geweest. Uit haar verklaringen en door haar voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekster haar echtscheidingsprocedure op 22 augustus 2019 heeft opgestart. De door haar neergelegde documenten vermelden evenwel als datum van registratie 24 mei 2022 (NPO CGVS, p. 13; AD, stuk 5, Documenten neergelegd voorgelegd door de asielzoeker, nr. 4 en nr. 5). Ter terechtzitting werd verzoekster, overeenkomstig artikel 14 PR RvV, hierover ondervraagd. Zij verklaart dat zij negen maanden na het opstarten van de procedure overeenkomstig de *sharia* uit de echt was gescheiden, doch dat nadien nog een afzonderlijke procedure diende te worden gevoerd teneinde deze echtscheiding officieel te laten registreren. Volgens haar verklaringen werd deze registratie afgerond in mei 2022. Aldus blijkt dat verzoekster reeds in april/mei 2020 religieus was gescheiden van haar echtgenoot. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij sinds deze scheiding en tot aan haar vertrek uit Bangladesh in juli 2022 nog concrete problemen of incidenten met haar ex-echtgenoot heeft ondervonden. Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Bangladesh actueel een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging loopt omwille van haar voormalige echtgenoot.

5.5.6. Voorts, hoewel niet wordt betwist dat verzoekster op jonge leeftijd slachtoffer werd van seksueel misbruik door de vriend van haar nonkel (NPO CGVS, p. 2-3), en dat deze feiten een ernstige aantasting van haar fysieke en psychische integriteit vormen, blijkt hieruit geen nood aan internationale bescherming. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van het ondergane misbruik, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat deze feiten zich situeerden in haar jeugd en dat zij en haar gezin het huis waar de feiten plaatsvonden in 2004 hebben verlaten (NPO CGVS, p. 2). Verzoekster verklaarde dat zij de dader nadien nog eenmaal terugzag op een familiale aangelegenheid, waarbij hij ongepaste opmerkingen maakte, doch haar niet opnieuw fysiek heeft aangeraakt (NPO CGVS, p. 3 en p. 16). Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij, toen zij op latere leeftijd de feiten kenbaar maakte aan haar familie, niet langer werd verplicht om nog contact te hebben met de betrokken dader en dat haar ouders geen contact meer met hem onderhouden (NPO CGVS, p. 3 en p. 16). Hoewel zij aanvoert dat haar nonkel en tantes nog bevriend zouden zijn met de dader, brengt zij geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze persoon haar in de afgelopen jaren nog heeft benaderd of bedreigd. Integendeel, zij verklaarde uitdrukkelijk dat hij haar niet meer heeft gecontacteerd, behoudens een enkele poging om haar via Facebook toe te voegen, waarna zij hem blokkeerde (NPO CGVS, p. 16). *In casu* dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekster bij een terugkeer naar Bangladesh opnieuw slachtoffer dreigt te worden van seksueel misbruik door dezelfde persoon, vermits de feiten zich meer dan twintig jaar geleden afspeelden en zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van deze feiten actueel nog een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt.

5.5.7. Wat het incident betreft, dat zich volgens verzoekster in 2017 zou hebben voorgedaan, waarbij haar nachtkleed door een onbekende met een stok zou zijn opgetild vanuit een aangrenzende kamer, stelt de Raad vast dat verzoekster deze feiten met geen enkel begin van bewijs staaft. Hoewel zij verklaarde dat de politie ter plaatse kwam en de aangrenzende moskee controleerde, legt zij geen enkel stuk neer waaruit deze klacht of enig verder onderzoek zou blijken. (NPO CGVS, p. 4). Ten overvloede merkt de Raad op dat, zelfs indien dit incident zich zou hebben voorgedaan zoals verzoekster verklaart, het om een eenmalige gebeurtenis gaat en uit haar verklaringen niet kan blijken dat zij nadien nog door dezelfde persoon werd benaderd, bedreigd of geïsoleerd.

Wat betreft het incident in 2021 tijdens het joggen, waarbij verzoekster door een onbekende man werd nageroepen omwille van haar kledij, stelt de Raad vast dat dit, hoe laakbaar ook, eveneens een geïsoleerd voorval betreft. Zonder seksuele intimidatie of verbale belaging te bagatelliseren, blijkt niet dat dit incident gepaard ging met fysiek geweld of concrete bedreigingen. Evenmin blijkt dat verzoekster nadien opnieuw werd benaderd of werd lastiggevallen door dezelfde persoon. Het gaat derhalve om een eenmalige verbale confrontatie.

De Raad benadrukt voorts dat niet elk ongepast of grensoverschrijdend gedrag automatisch kan worden gelijkgesteld met een daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. De door verzoekster aangehaalde incidenten uit 2017 en 2021, zelfs indien zij als geloofwaardig zouden worden aangenomen, zijn, hoe laakbaar ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om afzonderlijk of in hun samenhang gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming).

5.5.8. In de mate dat verzoekster verwijst naar haar profiel van alleenstaande en gescheiden vrouw, betwist de Raad niet dat alleenstaande of gescheiden vrouwen zonder sociaal of familiaal vangnet een verhoogde risico lopen blootgesteld te worden aan het gendergerelateerd geweld dat in Bangladesh plaatsvindt. Echter, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet (langer) over een ondersteunend netwerk beschikt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: *“Ten derde is het aannemelijk dat u steun kunt vinden binnen uw sociaal netwerk ondanks uw tegenwerpingen. U beweert immers dat de relatie met uw broer, die nog verblijft in Bangladesh (CGVS, p. 12), niet goed is. Sinds de kindertijd was jullie relatie al moeilijk, maar vandaag de dag zou deze vervreemd zijn (CGVS, p. 2). Ondanks uw verklaringen dat jullie relatie sinds kind af aan moeilijk is valt op in uw verklaringen dat u het merendeel van uw leven samen met hem leefde (CGVS, p. 4, 5, 10, 13) wat jullie slechte relatie op zich relativeert. Helemaal bevreemdend is dat u verklaarde dat de ruzie tussen u en uw broer plaatsvond in 2018, maar jullie nadien nog samen leefden (CGVS, p. 4, 5, 10) waardoor hier maar weinig geloof aan kan worden gehecht. Des te meer omdat na een ruzie met uw ex-man, uw broer u opnieuw in huis nam (CGVS, p. 13) en u uitgenodigd was op zijn huwelijk in 2021 (CGVS, p. 14). Dat u hierin maar een minimale rol speelde (CGVS, p. 14) is niets meer dan een blote bewering. Bovendien kan u ook niet verklaren waarom uw broer na u eerst te steunen in de relatie met uw ex-man (zo luisterde hij naar alles wat u zei), plots zijn kant koos (CGVS, p. 13-14). Hiernaar gevraagd gaf u te kennen dit niet te weten (CGVS, p. 14). Deze scheiding vond echter plaats in 2019, maar toch leefde u in 2020 en 2022 opnieuw samen met uw broer (CGVS, p. 5-6) wat de slechte relatie tussen jullie beiden relativeert. Hij zou niet met u praten of u willen zien, maar dit is dan ook niets meer dan een blote bewering (CGVS, p. 6). Een ander element wat de door u verklaarde slechte relatie met uw broer opnieuw nuanceert is dat u hem, ondanks u verklaarde geen contact met hem te hebben, via de telefoon van uw moeder feliciteerde met de geboorte van zijn dochter (CGVS, p. 12). Wat er ook van zij, u kan de door u verklaarde slechte relatie met uw broer op geen enkele manier aantonen waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. U legt enkel verklaringen van uzelf en uw vrienden neer waarin de slechte relatie met uw broer wordt beschreven. Deze zijn dan ook louter subjectief en hebben geen enkele bewijswaarde.*

Verder kan u ook rekenen op financiële steun van uw netwerk. Zo steunde uw ouders u reeds financieel tijdens de coronaperiode (CGVS, p. 11) en uw periode in België (Verklaring DVZ, 8 november 2023, vraag 28, 30, p. 11). Uit niets blijkt dat zij dat vandaag de dag niet meer zouden kunnen doen. Tot slot heeft u ook nog familie in Bangladesh in de vorm van tantes en nonkels waarmee u in contact bent (CGVS, p. 17) die u eveneens zouden kunnen ondersteunen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Verzoekster blijft immers in wezen steken in het louter herhalen van en volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder

concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

5.5.9. Voor zover verzoekster aanhaalt dat zij bij terugkeer naar Bangladesh een gedwongen huwelijk vreest, betwist de Raad niet dat er een praktijk van gedwongen huwelijken bestaat in Bangladesh. Evenwel kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat het een systematische praktijk betreft waarvan iedere vrouw of meisje in Bangladesh het slachtoffer is (EUAA “*Bangladesh: Country Focus*” van juli 2024, p. 79-80). Het komt dan ook aan verzoekster toe om concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar Bangladesh zal worden blootgesteld aan een gedwongen huwelijk. Verzoekster brengt evenwel geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk dergelijke risico zou lopen. Verzoekster beperkt zich in dit verband tot de stelling dat bepaalde familieleden haar als een last zouden beschouwen en haar eerder zouden hebben willen uithuwelijken om hun verantwoordelijkheid te ontlopen. Haar verklaringen worden evenwel niet ondersteund door enig objectief element. Zij preciseert voorts niet wie concreet het initiatief zou nemen tot een dergelijk huwelijk, met wie zij zou worden uitgehuwelijkt, noch onder welke omstandigheden dit zou gebeuren. Uit haar verklaringen komt enkel naar voren dat een nicht van haar vader haar wou voorstellen aan een gescheiden man (NPO CGVS, p. 7). Dat hier bij sprake was van dwang blijkt niet uit verzoeksters verklaringen zoals afgelegd op de zetel van het CGVS. Hierbij aansluitend stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekster geenszins blijkt dat zij in het verleden door haar familie werd gedwongen om met haar ex-echtgenoot in het huwelijk te treden. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij haar partner in 2015 op haar werk heeft ontmoet en in juni 2016 met hem is gehuwd. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat dit huwelijk tegen haar wil werd voltrokken of dat zij onder familiale druk zou hebben gestaan om deze relatie aan te gaan, noch blijkt dat haar familie zich tegen dit huwelijk heeft gekant (NPO CGVS, p. 3-4). Daarenboven verklaarde verzoekster ter terechtzitting dat zij sinds anderhalf jaar een nieuwe relatie heeft met een in België verblijvende partner, die zij via een datingapplicatie heeft leren kennen, en dat haar ouders hiervan op de hoogte zijn. Deze elementen wijzen erop dat verzoekster in haar persoonlijke levenssfeer keuzes kan maken zonder dat zij hierbij blootgesteld wordt aan familiale dwang. In het licht van het voorgaande blijft de door verzoekster aangevoerde vrees voor een gedwongen huwelijk louter hypothetisch en speculatief.

5.5.10. Daar waar verzoekster onder verwijzing naar landeninformatie erop wijst dat het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om werk en huisvesting te vinden, omdat zij een (gescheiden) vrouw is kan zij evenmin worden gevolgd. Zo blijkt immers uit verzoeksters verklaringen dat zij in de jaren voor haar vertrek uit Bangladesh verschillende jobs uitoefende, en dit zowel voor als na haar echtscheiding in 2019 (NPO CGVS, p. 3, p.5 en p. 10), zodat niet kan worden ingezien waarom verzoekster, die over een diploma grafisch design beschikt (NPO CGVS, p. 3) er niet in zou slagen om bij een terugkeer naar Bangladesh opnieuw tewerkstelling te vinden.

Aangaande haar angst om geen huisvesting te vinden, wordt in de bestreden beslissing bovendien terdege gemotiveerd *“Naast de vrees om geen job te vinden, heeft u de angst om geen verblijfplaats te vinden bij een terugkeer naar Bangladesh (CGVS, p. 18). U was echter steeds in staat om een verblijfplaats te vinden. U leefde verschillende periodes in uw leven bij uw broer (zie infra), huurde in 2021 een huis of verbleef bij uw tante (CGVS, p. 6). Het huurhuis moest u echter opzeggen omdat de huurbaas erachter kwam dat u een gescheiden vrouw was (CGVS, p. 6). Een verklaring die u op geen enkele manier aantoont waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Omtrent huisvesting verklaarde u dat uw moeder een appartement kocht in Bangladesh (CGVS, p. 6) wat bij een terugkeer eveneens kan dienen als verblijfplaats.”*

Daar waar verzoekster thans stelt dat het huis van haar moeder geen oplossing biedt, aangezien haar broer daar met zijn gezin woont, haar er duidelijk niet meer wenst en er bovendien geen plaats is, wijst de Raad naar hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekster geenszins concreet aannemelijk maakt dat zij in onmin leeft met haar broer. Dient verder te worden vastgesteld dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar moeder sinds 2016 in België verblijft en in 2022 een appartement heeft aangekocht in Mirpur (NPO CGVS, p. 4, p. 6 en p. 12). Verzoekster verklaarde voorts dat haar broer in West Kazi Para, Mirpur, verblijft (NPO CGVS, p. 12) en dat zij in de jaren voor haar vertrek in juli 2022 op verschillende momenten bij hem heeft ingewoond (NPO CGVS, p. 10 en p. 13). Uit de verklaringen van verzoekster kan dan ook niet blijken dat het appartement dat haar moeder in 2022 kocht tevens ook de woonst van haar broer betreft, zoals zij thans aanvoert.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Bangladesh riskeert terecht te komen in een situatie van familiaal isolement, een gebrek aan huisvesting, alsmede een gebrek aan werk, en financiële middelen, en dit onder meer omdat haar familie haar niet zou willen of kunnen opvangen.

5.5.12. In zoverre al wordt aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren bij terugkeer naar Bangladesh, *quod non*, wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij laat gelden dat de Bengaalse autoriteiten in het algemeen onvoldoende bescherming bieden tegen feiten van gendergerelateerd geweld ten aanzien van vrouwen in de Bengaalse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie (EUAA "*Bangladesh: Country Focus*" van juli 2024, p. 57-59 en p.73-74) blijkt dat Bangladesh beschikt over een wettelijk kader ter bestrijding van geweld tegen vrouwen, waaronder de "*Prevention of Oppression Against Women and Children Act*" van 2000 en de "*Domestic Violence (Prevention and Protection) Act*" van 2010 en specifieke wetgeving inzake zuuraanvallen.

Verder wordt melding gemaakt van specifieke opleiding voor politiediensten om geweld tegen vrouwen beter te kunnen behandelen. Er bestaat bovendien een gespecialiseerde "*Women Support and Investigation Division*" binnen het politiedepartement van Dhaka. Daarnaast zou elk politiekantoor beschikken over een speciaal loket voor vrouwen, waarvoor vrouwelijke politieagenten worden ingezet.

Om het probleem van geweld tegen vrouwen aan te pakken, werden ondersteuningscentra voor slachtoffers ("*Victim Support Centre*" of VSC) opgericht. Deze centra bieden juridische bijstand aan vrouwen en kinderen die slachtoffer zijn van geweld, evenals psychosociale begeleiding en medische hulp in samenwerking met verschillende ngo's. Een aantal van deze centra voorzien ook in tijdelijke opvang. Daarnaast bestaan er zogenaamde "*one-stop crisis centres*" (OCC's) voor slachtoffers van verkrachting, waar verschillende vormen van bijstand op één plaats worden aangeboden voor slachtoffers van verkrachting, waar verschillende vormen van ondersteuning op één locatie worden aangeboden. Uit dezelfde landeninformatie blijkt evenwel dat de toegang tot deze voorzieningen in de praktijk met moeilijkheden gepaard kan gaan. Zo wordt gewezen op complexe toelatingsprocedures waarbij een doorverwijzing door de politie of een gerechtelijk bevel vereist kan zijn. Tevens wordt melding gemaakt van een beperkt aantal centra, een gebrek aan bekendheid bij het brede publiek en een tekort aan middelen om alle voorzieningen volledig operationeel te maken.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sociale stigmatisering in verband met gendergerelateerd geweld ertoe leidt dat een aanzienlijk aantal slachtoffers geen aangifte doet van de gepleegde feiten. Voorts blijkt dat heersende sociale normen een invloed kunnen hebben op de wijze waarop politiediensten omgaan met klachten inzake huiselijk geweld. Er wordt melding gemaakt van situaties waarin dergelijke feiten niet als prioritair worden beschouwd, waarbij klachten worden geminimaliseerd of waarbij slachtoffers worden aangemoedigd om het geschil "binnen de familie" op te lossen. Tevens wordt gewezen op een behoefte aan bijkomende opleiding inzake gendergevoeligheid binnen de politiediensten.

Daarnaast wordt in de landeninformatie aangegeven dat er nood bestaat aan een versterking van de capaciteit van de ordediensten, met name wat betreft bewijsverzameling en het correct identificeren van toelaatbaar bewijsmateriaal in zaken betreffende misdrijven tegen vrouwen en meisjes. Ook wordt melding gemaakt van een gebrek aan voldoende menselijke en financiële middelen om dossiers inzake huiselijk geweld adequaat te behandelen.

Voort blijkt dat er in Bangladesh gespecialiseerde rechtbanken zijn belast met de behandeling van zaken inzake gendergerelateerd geweld. Tevens wordt melding gemaakt van opleidingsinitiatieven voor magistraten en parketleden met betrekking tot gendergevoeligheid. Evenwel wordt aangegeven dat de beschikbare capaciteit ontoereikend is om alle rechters en aanklagers in het land op dergelijke wijze op te leiden. Slachtoffers van gendergerelateerd geweld die een gerechtelijke procedure opstarten, worden bovendien regelmatig geconfronteerd worden met vertragingen in het onderzoek en de behandeling van hun zaak, en dat slechts een beperkt aantal dossiers uitmondt in een effectieve veroordeling. Tegelijkertijd blijkt uit de landeninformatie dat een deel van de vrouwen zich voor geschillen en vormen van geweld wendt tot informele bemiddelingsmechanismen.

Hoewel opvangstructuren voor slachtoffers van huiselijk geweld bestaan, zou het aantal beschikbare opvangplaatsen evenwel beperkt zijn in verhouding tot de bestaande nood. Bovendien zouden de meeste voorzieningen zich in stedelijke gebieden bevinden, hetgeen de toegankelijkheid voor vrouwen uit landelijke regio's kan bemoeilijken.

Niettegenstaande uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bangladesh op het vlak van bescherming van vrouwen tegen gendergerelateerd geweld wel degelijk en nog steeds tekortkomingen zijn, kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat beroep doen op overheidsbescherming via het indienen van een klacht wegens gendergerelateerd geweld in alle gevallen bij voorbaat zinloos of niet doeltreffend zou zijn in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, dat geen absolute bescherming vereist. Zo kan aangenomen worden dat gendergerelateerd geweld in Bangladesh problematisch is en dat overheidsbescherming voor vrouwen tegen dergelijk niet perfect is, kan niet blijken dat vrouwen die slachtoffer zijn (geweest) van dergelijk geweld in alle gevallen geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming. De Raad benadrukt tevens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad

besluit dat er kan worden aangenomen dat de Bengaalse autoriteiten in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden, dit ook in het kader van gendergerelateerd geweld.

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij zich naar aanleiding van de door haar aangehaalde incidenten in 2017 en 2021 tot de politie heeft gewend. Wat betreft het incident in 2017 verklaarde verzoekster dat zij de politie heeft gecontacteerd, waarna politieagenten ter plaatse zouden zijn gekomen en de aangrenzende moskee hebben gecontroleerd, alsook de imam hebben gewaarschuwd dat de moskee bij een volgende klacht volledig ontruimd zou worden en iedere aanwezige aan een identiteitscontrole zou onderworpen worden (NPO, p. 4). Aldus blijkt dat de Bengaalse autoriteiten effectief hebben opgetreden naar aanleiding van verzoeksters klacht.

Met betrekking tot het incident in 2021 stelt verzoekster dat de politie haar klacht niet heeft geregistreerd. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tevens verklaarde dat zij ingevolge hiervan boos en gefrustreerd was en daarom een bericht op haar Facebookpagina had geplaatst (NPO CGVS, p. 6). Het door haar neergelegde Facebookbericht beschrijft het incident in detail, doch bevat geen enkele vermelding van het feit dat de politie zou hebben geweigerd haar klacht te registreren, terwijl dit volgens haar verklaringen nochtans mede de aanleiding zou zijn geweest voor het publiceren van dat bericht. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de politie haar klacht niet kon noteren daar zij geen of onvoldoende informatie kon verstrekken over de dader (NPO, p. 6). Hieruit kan niet worden afgeleid dat de politie onwillig was om bescherming te verlenen.

De Raad besluit dat verzoekster niet aantoont dat de Bengaalse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen noch dat zij geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

5.5.13. De documenten die verzoekster heeft voorgelegd, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing, waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kennisgeving van uw echtscheiding, de notariële akte scheiding, uw facebookpost, de verklaringen van personen en uw eigen verklaringen en de Belgische documenten werden hierboven reeds besproken. Uw paspoort en geboorteakte ondersteunen louter uw identiteit. Op eenzelfde manier ondersteunt uw huwelijksakte enkel uw huwelijk. De opzeggingsbrief van uw job is louter een kopie dat steeds onderhevig kan zijn aan knip en plakwerk. Daarnaast blijkt uit de toegevoegde informatie dat allerlei Bengaalse documenten kunnen vervalst worden wat de bewijswaarde van Bengaalse documenten relativeert. Wat er ook van zij, de opzeggingsbrief is dan ook louter een momentopname en is niet in staat om aan te tonen dat u geen job meer zou vinden in Bangladesh. De neergelegde nieuwsartikelen geven louter landeninformatie over Bangladesh waarvan het CGVS op de hoogte is. De foto van de blessure en het opgenomen facebookgesprek met uw vader kan niet bewijzen dat uw ex man u sloeg. Zo toont de foto louter uzelf met een wonde, maar kan dit niet aantonen dat u deze opliep door het geweld toegebracht door uw ex man. Omtrent het opgenomen Facebookgesprek is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan in welke omstandigheden dit werd opgesteld. Zo kan dit steeds geënceneerd worden. De reistickets ondersteunen louter uw reisweg, niet uw problemen. De door u opgestelde familiegeschiedenis voegt niets toe aan de beoordeling van uw dossier, het geeft louter een overzicht van de verblijfplaatsen van uw familie. Het merendeel van de documenten op de USB stick werden reeds bezorgd op het persoonlijk onderhoud. Enkele documenten op de USB stick konden niet geopend worden (zie groene map).”

5.5.14. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Los van de vraag of er *in casu* sprake is van eerdere vervolging of ernstige schade door het seksueel misbruik van verzoekster als minderjarige en het huiselijk geweld vanwege haar ex-echtgenoot, blijkt dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekster aan dergelijk misbruik of geweld zal worden blootgesteld bij terugkeer. Inzake de aangehaalde incidenten die plaatsvonden in 2017 en 2021 werd *supra* geoordeeld dat deze onvoldoende ernstig worden bevonden om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging en dat uit de beschikbare landeninformatie verder blijkt dat slachtoffers van gendergerelateerd geweld desgevallend beroep kunnen doen op de bescherming van de Bengaalse overheid. De Raad acht de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de daaruit voortvloeiende omkering van de bewijslast niet dienstig.

5.5.15. In de mate verzoekster een schending aanvoert van artikel 60 van het Verdrag van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul), wijst

de Raad op wat volgt. Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de richtlijn 2013/32/EU verwijst naar dit verdrag: “*Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)*”. Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit minimaal toegelicht, wat voornoemd artikel van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegt. Hoe dan ook blijft verzoekster met haar verwijzing naar dit Verdrag van Istanbul louter theoretisch. Dit klemt te meer aangezien niet wordt aangenomen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Bangladesh actueel een gegronde (gendergerelateerde) vrees voor vervolging heeft. Verzoekster verduidelijkt voorts niet welke gendergerelateerde problemen niet werden onderzocht, noch hoe de criteria uit het Vluchtelingenverdrag op een niet-gendersensitieve wijze werden uitgelegd, noch hoe haar verzoek om internationale bescherming niet-gendersensitief zou zijn behandeld.

5.5.16. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Bangladesh omdat ze een gescheiden vrouw is en eerder het slachtoffer is geworden van gendergerelateerd geweld.

5.5.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete op haar persoon betrokken elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Bangladesh.

5.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad dienstig verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft en er thans niet naar kan terugkeren omwille van de door haar aangehaalde asielmotieven.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdentificeerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Bangladesh zou hebben gekend.

5.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de huidige situatie in haar land van herkomst kan worden beschouwd als een gewapend conflict. Integendeel wordt in het door haar aangehaalde EUAA-rapport uitdrukkelijk gesteld dat Bangladesh niet betrokken is bij een internationaal of binnenlands gewapend conflict (EUAA “*Bangladesh: Country Focus*” van juli 2024, p. 31). Bij gebrek aan een gewapend conflict is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS